

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ RNDr. Ľ. T., 2/ B. T.**, zastúpených JUDr. Ľ.S., advokátom v B., proti žalovanému **D.**, IČO: X., zastúpenému JUDr. P.L., advokátkou v N., **o určenie, že záložné právo k nehnuteľnostiam nevzniklo, alternatívne, že zaniklo, o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia**, vedenej na Okresnom súde Nitra pod sp.zn. 9 C 133/2011, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 5. októbra 2011, sp.zn. 7 Co 111/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovaného **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Nitra uznesením zo 14. júla 2011, č.k. 9 C 133/2011-100 nariadil predbežné opatrenie, ktorým uložil žalovanému, aby nenakladal s nehnuteľnosťami nachádzajúcimi sa v katastrálnom území C., zapísanými na LV č. X. ako parc. č. X. – zast. plochy a nádvoria s domom s. č. X. o výmere 146 m² a parc. č. X. – záhrady o výmere 353 m² a to formou výkonu záložného práva, to znamená, aby ich nepredal spôsobom určeným v zmluve o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam zo dňa 24. septembra 1992 a aby ich nepredal na dražbe a to až do právoplatnosti skončenia konania vedeného na Okresnom súde Nitra pod sp.zn. 9 C 133/2011. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca svojím návrhom na nariadenie predbežného opatrenia, ako aj ďalšími listinnými dôkazmi preukázal, že má právny záujem na predbežnom opatrení, t.j. že je daná potreba, či nutnosť dočasnej úpravy pomerov podľa § 76 ods. 1 písm. f/ O.s.p. z dôvodu, že vykonaním dobrovoľnej dražby by mohlo dôjsť k zmene vlastníckych vzťahov a k nezvratnému stavu, kedy by žalobca ako vlastník nehnuteľnosti prišiel o ňu v dôsledku dražby, aj keď už podal žalobu vo veci samej o určenie, že záložné právo k nehnuteľnostiam

nevzniklo alternatívne, že zaniklo. Z písomných dokladov v spise bolo preukázané, že žalovaný chce realizovať svoje práva záložného veriteľa predajom založenej nehnuteľnosti, ktorá je predmetom konania, keďže výkon záložného práva chce realizovať prostredníctvom dobrovoľnej dražby, ktorú uskutočňuje spoločnosť a. s. r. o. ako dražobník. Na skutočnosti uvedené právnu zástupkyňou žalovaného v jej písomnom vyjadrení zo dňa 11. júla 2011 súd nemohol prihliadnuť, nakoľko predchádzajúce rozhodnutia o návrhoch na nariadenie predbežného opatrenia vydané v konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp.zn. Z – 2 – 38 Cb 741/1995, ktorými boli tieto návrhy zamietnuté, vychádzali z iných skutkových a právnych dôvodov a v konaní o vydanie predbežného opatrenia nie je potrebné osvedčiť naliehavý právny záujem.

Krajský súd v Nitre na odvolanie žalovaného uznesením z 5. októbra 2011, sp.zn. 7 Co 111/2011 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne v zmysle § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil. Mal za to, že súd prvého stupňa vo veci rozhodol správne, keď na návrh žalobcov 1/, 2/ zakázal žalovanému predbežným opatrením s nehnuteľnosťami konkrétnym spôsobom nakladať až do skončenia konania vo veci samej. Podľa názoru odvolacieho súdu žalobcovia 1/, 2/ preukázali existenciu právnych vzťahov medzi účastníkmi konania a preukázali aj to, že tieto právne vzťahy vyžadujú dočasnú úpravu. Považoval za nesporné, že žalobcovia 1/, 2/, ktorí boli aj v čase rozhodovania odvolacieho súdu zapísaní v príslušnom liste vlastníctva ako vlastníci nehnuteľností, ktoré sú predmetom tohto predbežného opatrenia, sa vo veci samej domáhajú určenia, že záložné právo k nehnuteľnostiam nevzniklo (alternatívne, že záložné právo zaniklo), pričom na strane žalovaného vystupuje spoločnosť D., v prospech ktorého svedčí ťarcha (záložné právo) viazaná na predmetné nehnuteľnosti zapísaná na príslušnom LV v časti C. Rovnako žalobcovia 1/, 2/ preukázali potrebnosť nariadenia predbežného opatrenia, pretože po začatí konania vo veci samej, a teda aj po podaní návrhu na nariadenie predbežného opatrenia (oba návrhy boli súdu doručené dňa 28. júna 2011), preukázali, že žalovaný má záujem záložné právo vykonať. Uviedol, že z obsahu spisu vyplýva, že po nariadení predbežného opatrenia súdu prvého stupňa (14. júla 2011) mala dobrovoľná dražba nehnuteľností dňa 19. júla 2011 prebehnúť. Dňa 22. júla 2011 mal dražobník (žalovaný) podať na Správu katastra N. žiadosť o vykonanie zápisu vlastníckeho práva v prospech vydražiteľa, pričom dobrovoľná dražba sa mala konať na návrh záložného veriteľa teda žalovaného. V čase rozhodovania odvolacieho súdu boli žalobcovia 1/, 2/ zapísaní v príslušnom liste vlastníctva ako vlastníci nehnuteľností, ktoré sú predmetom tohto predbežného opatrenia. Ďalej uviedol, že podľa § 70 ods. 1 zák.č.

162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľnosti a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (Katastrálny zákon) údaje katastra uvedené v § 7 sú hodnoverné, ak sa nepreukáže opak. Podľa tvrdení žalobcov 1/, 2/, uvedených v písomnom vyjadrení k odvolaniu, podali žalobcovia 1/, 2/ na Okresný súd Nitra žalobu o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby, ktorá vec je vedená na tomto súde pod sp.zn. 19 C 155/2011. Uvedená skutočnosť vyplýva aj z obsahu spisu vedeného na Okresnom súde Nitra pod sp.zn. 19 C 155/2011, ktoré konanie bolo začaté na základe návrhu žalobcov 1/, 2/ na určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby dňa 4. augusta 2011, pričom na strane žalovaných sú ako účastníci konania uvedení navrhovateľ dražby D., dražobník A. a vydražiteľ MUDr. I. S.. V dôsledku takto začatých konaní bola podľa odvolacieho súdu teda sporná otázka nielen existencie záložného práva, ale aj otázka platnosti dobrovoľnej dražby. Konštatoval, že v prípade úspechu žalobcov 1/, 2/ v konaní o neplatnosť dražby by mohlo prísť k opakovanej dražbe, preto aj keď sa dobrovoľná dražba dňa 19. júla 2011 vykonala a odvolací súd rozhoduje (na rozdiel od súdu prvého stupňa) už po jej vykonaní, nie je možné považovať rozhodnutie súdu prvého stupňa z tohto pohľadu za právne irelevantné a nevykonateľné tak, ako to uvádza žalovaný v podanom odvolaní. Odvolací súd sa oboznámil aj s písomným stanoviskom Správy katastra N. zo dňa 14. septembra 2011, ktoré žalovaný doručil odvolaciemu súdu, a z ktorého vyplýva, že správa katastra odmietla vykonať zápis vlastníka na základe osvedčenia o priebehu dobrovoľnej dražby v zásade z dôvodu, že v čase posudzovania splnenia podmienok na vykonanie záznamu vlastníckeho práva v prospech vydražiteľa bolo súdom nariadené a v katastri nehnuteľnosti už zapísané obmedzenie záložného veriteľa, t.j. žalovaného nakladať s nehnuteľnosťami spočívajúce v zákaze výkonu záložného práva a to v dôsledku súdom prvého stupňa nariadeného predbežného opatrenia. Na základe týchto zistení odvolací súd dospel k záveru, že v čase rozhodovania odvolacieho súdu boli splnené zákonné podmienky pre potvrdenie napadnutého rozhodnutia. Mal za to, že okruh právnych otázok, ktoré v podanom odvolaní žalovaný namieta, nie je možné riešiť v konaní o nariadenie predbežného opatrenia. Uviedol, že otázkou naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, následne ďalšími okruhmi právnych problémov, najmä či záložné právo vzniklo (resp. zaniklo) a či zánikom obligačného dlžníka spoločnosti D. záložné právo zaniklo a tiež tvrdeniami žalobcov 1/, 2/, že záložnú zmluvu nikdy neuzatvorili a nepodpísali a napokon aj otázkou neplatnosti dobrovoľnej dražby, právnymi účinkami príklepu sa súd môže zaoberať vo veci samej, nie však v konaní o nariadenie predbežného opatrenia. Nariadené predbežné opatrenie podľa názoru odvolacieho súdu v danej veci nevytvorí v právnych vzťahoch medzi účastníkmi konania nenávratný stav a neprimeraným

spôsobom nezasahuje do právnych vzťahov medzi účastníkmi konania. Z týchto dôvodov odvolací súd nepovažoval za potrebné sa vo svojom rozhodnutí podrobne zaoberať ďalšími dôvodmi uvádzanými žalovaným v podanom odvolaní a to najmä vo vzťahu k otázke naliehavého právneho záujmu žalobcov 1/, 2/ na požadovanom určení a tiež vo vzťahu k otázke platnosti úverovej a záložnej zmluvy a pravosťou podpisov žalobcov 1/, 2/ na záložnej zmluve. Rovnako sa nezaoberal otázkou platnosti dobrovoľnej dražby a jej účinkov z dôvodu, že tieto otázky nie je v konaní o nariadení predbežného opatrenia oprávnený riešiť. Odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil aj z ohľadom na charakter práva, ktorému súd poskytol týmto rozhodnutím dočasnú ochranu, zohľadňujúc zároveň práva žalovaného ako záložného veriteľa.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný, ktorý navrhol, aby dovolací súd uznesenie odvolacieho súdu, ako aj uznesenie súdu prvého stupňa, zrušil a konanie zastavil, prípadne, aby uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, resp. uznesenie odvolacieho súdu zmenil tak, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietne. Zároveň navrhol odložiť vykonateľnosť rozhodnutí prvostupňového a odvolacieho súdu. Prípustnosť dovolania odôvodnil ustanovením § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. a § 237 písm. f/ O.s.p., tvrdiac, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom a boli porušené základné zásady spravodlivého procesu. Namietal, že odvolací súd sa dostatočne nevysporiadal s najpodstatnejším tvrdením žalovaného, rozhodujúcim pre rozhodnutie, ktorým boli právne účinky vykonanej dobrovoľnej dražby a prechodu vlastníctva v zmysle udelenia príklepu. Mal za to, že odvolací súd nevyhodnotil príslušné ustanovenia o prechode vlastníctva, ktoré sú uvedené v zákone č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách, ako i v Občianskom zákonníku, neakceptoval právny stav, že ku dňu 19. júla 2011 neexistovala žiadna zákonná prekážka konania dobrovoľnej dražby a dňa 19. júla 2011 teda nebol ani dôvod na upustenie od dražby v zmysle ustanovenia § 19 ods. 1 písm. h/ zák.č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách. Taktiež nevzal do úvahy skutočnosť, že vykonateľnosť uznesenia súdu prvého stupňa o nariadení predbežného opatrenia nastala voči všetkým účastníkom až po konaní dobrovoľnej dražby, teda sa stalo predmetné uznesenie nevykonateľným. Namietal, že súd prvého stupňa prikazoval žalovanému, aby nenakladal s nehnuteľnosťami vedenými na LV č. X., k.ú. C. formou výkonu záložného práva formou dobrovoľnej dražby a to v čase, keď predmetné záložné právo bolo už 6 dní vykonané a v zmysle ustanovenia § 151md ods. 1 písm. i/ Občianskeho zákonníka zaniklo ex lege. Prvostupňovému súdu tiež vytýkal, že uznesenie o nariadení predbežného opatrenia

nedoručoval v zmysle ustanovenia § 75 ods. 9 O.s.p. v 3 dňovej lehote, ale až 11 dní po jeho nariadení. V dôvodoch dovolania rozoberal skutkový a právny stav veci.

Žalobcovia 1/, 2/ vo vyjadrení k dovolaniu žalovaného považovali uznesenia odvolacieho a prvostupňového súdu za správne, vychádzajúce zo správneho právneho posúdenia veci, založené na kvalifikovanom, správnom posúdení potreby dočasnej úpravy pomerov účastníkov konania. Dovolanie žalovaného, ako aj návrh na odklad vykonateľnosti napadnutých uznesení, navrhli zamietnuť a priznať im trovy odvolacieho konania, majúc za to, že dovolanie žalovaného je neprípustné a nedôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Pokiaľ dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu, je tento opravný prostriedok prípustný, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Podľa doslovného znenia § 239 ods. 3 O.s.p. však ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa

práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Nakoľko je v prejednávanej veci dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu o predbežnom opatrení, ktoré vykazuje znaky jedného z tých rozhodnutí, ktoré sú taxatívne vymenované v ustanovení § 239 ods. 3 O.s.p. ako rozhodnutia, kde dovolanie nie je prípustné, je nepochybné, že prípustnosť dovolania žalovaného z ustanovenia § 239 O.s.p. nemožno vyvodiť.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existencia niektorej z vyššie uvedených väd však dovolacím súdom nebola v konaní zistená.

So zreteľom na žalovaným tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci mu súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že súdy pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupovali v súlade s právnymi predpismi a žalovanému neznemožnili uplatniť procesné práva priznané mu právnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov.

Dovolateľ v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. namieta porušenie jeho práva na spravodlivý súdny proces.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

Právo na spravodlivý súdny proces neznamena ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Obsah dovolania svedčí o názore dovolateľa, že k procesnej vade konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. došlo v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom. Dovolací súd preto považuje za potrebné uviesť, že ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. dáva odňatie možnosti konať pred súdom do súvislosti výlučne s faktickou procesnou činnosťou súdu, a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právne posúdenie veci súdom je realizáciou jeho rozhodovacej činnosti a nemôže zakladať dôvod prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., pretože právnym posudzovaním veci súd neporušuje žiadnu procesnú povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona, ani procesné práva účastníka.

Dovolací súd po preštudovaní spisu dospel k záveru, že nie je dôvodná ani námietka žalovaného o nedostatočnej odôvodnenosti uznesenia odvolacieho súdu. V zmysle ustanovenia § 167 ods. 2 O.s.p. sa § 157 ods. 2 O.s.p. o náležitostiach odôvodnenia rozsudku použije pre uznesenie primerane. Táto primeranosť znamená, že pri uznesení o nariadení predbežného opatrenia, aj s prihliadnutím na dočasnosť takéhoto rozhodnutia, je z hľadiska náležitostí jeho odôvodnenia postačujúce stručné vysvetlenie, prečo súd rozhodol tak, ako rozhodol. Tento záver podporuje aj znenie § 76 ods. 4 O.s.p., podľa ktorého, že ak súd návrhu na nariadenie predbežného opatrenia v celom rozsahu vyhovie a stotožňuje sa so skutkovými a právnymi dôvodmi návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, súd to skonštatuje v odôvodnení a ďalšie dôvody nemusí uvádzať.

V prejednávanej veci podľa názoru dovolacieho súdu uznesenie odvolacieho súdu požiadavku riadneho a dostatočného odôvodnenia spĺňa. Je z neho zrejmé, prečo odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil, a akými podstatnými úvahami sa pri svojom rozhodovaní riadil. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

Pokiaľ ide o námietku žalovaného, že prvostupňový súd uznesenie o nariadení predbežného opatrenia nedoručoval v zmysle ustanovenia § 75 ods. 9 O.s.p. v 3 dňovej lehote, ale až 11 dní po jeho nariadení, dovolací súd uvádza, že táto námietka bola už obsahom odvolania, pričom odvolací súd sa s ňou vo svojom rozhodnutí dostatočne vysporiadal a dovolací súd sa s právnym názorom odvolacieho súdu v plnom rozsahu stotožňuje.

K námietke žalovaného týkajúcej sa „neposkytnutia súdnej ochrany odvolacím súdom“, resp. porušenia práva na súdnu ochranu, dovolací súd uvádza, že Ústavný súd Slovenskej republiky vo viacerých rozhodnutiach prezentoval svoj názor, že obsahom základného práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01). Právo na súdnu ochranu nie je právom na úspech v súdnom konaní. Toto základné právo nezahŕňa ani právo na to, aby všeobecné súdy v civilných konaniach v celom rozsahu rešpektovali a uznávali procesné úkony každého z účastníkov bez zreteľa na ich povahu, dôsledky a vzťah k predmetu konania (napr. II. ÚS 37/01). Všeobecné súdy postupom, ktorým rešpektujú platný Občiansky súdny poriadok, nemôžu porušiť základné právo žalovaného na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (napr. II. ÚS 811/00).

Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, tak ako namietal dovolateľ v podanom dovolaní, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania žalovaného nemožno vyvodiť ani z ustanovenia § 239 O.s.p., a ani z ustanovenia § 237 O.s.p.

Keďže v danom prípade dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O.s.p. prípustné a vady uvedené v § 237 O.s.p. neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného ako neprípustné podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol. S poukazom na právnu úpravu dovolacieho konania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

O náhrade trov dovolacieho konania bude rozhodnuté v konečnom rozhodnutí vo veci samej (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 145 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 15. mája 2012

JUDr. Soňa Mesiarkinová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Dagmar Falbová